

ROSIE WALSH

Bizi
Ayarlar
Her
Şey

Çeviren
Seda Çingay Mellor

Bölüm Bir

Sevgili Sen,

Gülümseyip vedalaştığımız o aydınlık sabahdan beri tam on dokuz yıl geçti. Birbirimizi yeniden göreceğimiz konusunda hiç şüphe yoktu, değil mi? Görüşüp görüşmeyeceğimiz değil, ne zaman görüşeceğimizdi mesele. Aslında mesele bile değildi. Gelecek, bir rüyanın kıvrık kenarı gibi gerçekdışı görünüyordu belki ama ikimizi de içine aldığı su götürmezdi. Birlikte.

Ne var ki öyle olmadı. Bunca yıl geçtikten sonra bile bu durum karşısında afallıyorum.

O günden beri on dokuz yıl. Koskoca on dokuz yıl ha? Ve hâlâ seni arıyorum. Seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Genellikle hiç beklemediğim anlarda ortaya çıkıyorsun. Bugün daha erken saatlerde kim bilir hangi karanlık düşüncenin içinde kaybolmuştum, vücudum madeni bir yumruk gibi kapanmıştı. Sonra birden sen belirdin: Kasvetli, kurşun rengi bir çimenlikte çemberler çizen parlak bir sonbahar yaprağı. Açıldım ve yaşamı kokladım, ayaklarımın üstünde çiyi hissettim, yeşilin tonlarını gördüm. Seni, hoplayıp sıçrayan, dönen, kıkırdayan o capcanlı yaprağı yakalamaya çalıştım. Elini tutmaya, dosdoğru sana bakmaya çalıştım ama sen gözdeki siyah bir leke gibi sessizce yana, tutamayacağım yere kaydın.

Seni aramaktan asla vazgeçmeyeceğim.

Bölüm İki

Yedinci Gün: İkimiz de Biliyorduk

Çimenler ıslanmıştı. Islak, koyu renk ve hareketle doluydular. Ormanın kararmış kıyısına doğru uzanırken karınca taburlarıyla, uyuşuk salyangozlarla ve incecik ağlar ören ufacık örümceklerle kaynaşıyorlardı. Altımızda dünya, sıcaklığın son kalıntısını kendisine çekiyordu.

Yanımda yatan Eddie, *Star Wars* müziğini mırıldanıyordu. Başparmağı benimkini okşuyordu. Yavaşça, nazıkçe, üstümüzdeki ayın ince bir parçası boyunca hareket eden bulutlar gibi. “Hadi uzaylı arayalım,” demişti daha önce, menekşe rengi gökyüzü mora doğru koyulaşırken. Hâlâ oradaydık.

Tepenin daha yukarısındaki tünelde gözden kaybolan son trenin uzaklardan gelen iç çekişini duydum ve çocukken Hannah’yla burada kamp yaptığımız günleri hatırlayarak gülümsedim. Bu küçük vadideki küçük bir çayırılıkta, hâlâ küçük bir yermiş gibi gelen dünyanın gözlerinden uzakta.

Hannah, yaz mevsimin ilk işaretiyle birlikte annemle babama çadırı kurmaları için yalvarırdı.

Tabii, derlerdi. Bahçede kamp yaptığınız sürece tamam.

Bahçe düzdü. Evimizin ön tarafındaydı, neredeyse bütün pencerelerden görünüyordu. Ne var ki benden beş yaş küçük olmasına karşın maceracı ruhu her zaman benimkinden büyük olan Hannah için bu kadarı hiçbir zaman yetmezdi. Hannah çayırılığı istiyordu. Çayırılık evimizin arkasındaki dik tepeden yukarı uzanıyor, zirvede tam da bir çadırın sığacağı kadar

düzleşiyordu. Orayı gökyüzünden başka bir gören yoktu. Sığır pisliğinden sert frizbilerle benekenmişti ve o kadar yüksekti ki bacamıza neredeyse tepeden bakabiliyordunuz.

Annemizle babamız çayırılık konusunda o kadar hevesli değildi.

Hannah patronluk taslayan o ince ses tonuyla, “Ama bana bir şey olmaz ki,” diye ısrar ederdi. O sesi özlüyordum.

“Alex yanımda olacak.” Hannah’nın en iyi arkadaşı vaktinin büyük kısmını bizim evde geçirirdi. “Sarah da var. Katiller gelirse o bizi korur.”

Sanki güvenilir bir sağ kroşesi olan iriyarı bir adamdım da.

“Hem kampa gidersek bize akşam yemeği yapmanıza gerek kalmaz. Kahvaltı da...”

Hannah ufacık bir buldozer gibiydi, karşı tezleri asla bitmezdi, annemle babam da sonunda pes ederdi. Önceleri onlar da çayırılıkta bizimle kamp kuruyordu ama zamanla, ergenliğin çetrefil vahşi hayatıyla mücadele ettiğim sıralarda, Hannah’yla Alex’in benim muhafızlığında orada yalnız başlarına uyumasına izin verdiler.

Turuncu çadır bezinden yapılmış, küçük bir bungalova benzeyen hantal bir şey olan babamın eski festival çadırında yatar, dışarıdaki otların içindeki senfoniye dinlerdik. Sık sık, kardeşimle arkadaş uykunun koynuna yuvarlandıktan sonra uyanık kalır, biri çadıra dalacak olursa ne tür bir koruma sağlayabileceğimi merak ederdim. Hannah’yı koruma gerekliliği (yalnız bu çadırda uyuduğu sırada değil, daima) midemde erimiş bir kaya, zar zor zapt edilebilen bir volkan gibiydi. Buna rağmen, ne yapabilirdim ki? Saldırganları ergen bileğimle indirdiğim karate darbeleriyle doğrayacak mıydım? Yoksa şekerleme eritme çubuklarıyla hançerleyecek miydim?

Sınıf öğretmenim bir karnede beni, *genellikle tereddütlü, kendinden pek emin değil*, diye tanımlamıştı.

Annem, normalde babamı azarlamaya sakladığı ses tonuyla,

“Aman ne isabetli,” demişti. “Sen aldırma, Sarah. İstedğin kadar tereddütlü ol. Yeniyetmelik yılların bunun içindir zaten.”

Birbiriyle çekişen korumacılık ve güçsüzlük unsurlarından bitkin düşerek sonunda uyuyakalır, Hannah’yla Alex berbatlığıyla meşhur “kahvaltı sandviçleri” için yanlarına her ne aldılarsa onu hazırlamak üzere erken kalkardım.

Bir elimi göğsüme koydum, anıların ışığını kısıtım. Hüzünlenecek bir akşam değildi bu, şimdiye ait bir akşamdı. Eddie’yle bana ve aramızdaki hâlâ gelişmekte olan muhteşem şeye ait bir akşam.

Geceleri ıssızlaşan ormanlık alanın seslerine odaklandım. Omurgasız hışırtıları, memeli kıpırtıları. Hareket eden yaprakların yeşil fısıltısı, Eddie’nin soluklarının zahmetsizce yükselip alçalması. Kazağının altında düzgünce atan kalbini dinledim ve istikrarına hayran oldum. Babam insanlar hakkında daima, “Daha fazlası ortaya çıkacaktır,” demekten hoşlanırdı. “Bekleyip görmen gerek, Sarah.” Ancak bu adamı bir haftadır seyreliyordum ve herhangi bir terslik sezmemiştim. Pek çok yönden, kendimi eğiterek işyerinde dönüştüğüm kişiyi hatırlatıyordu bana: Sağlam, mantıklı, kâr amacı gütmeyen sektörün dalgalanmalarından rahatsız olmayan. Ancak buna yıllarca çalışmışım ben, Eddie’yse doğal olarak öyle biri gibi görünüyordu.

Göğsümde yalpa vuran heyecanı duyup duymadığını merak ettim. Daha birkaç gün önce bir ayrılık yaşamışım, boşanmanın, kırk yaşımın eşiğindeydim. Derken bu. Eddie.

Alçak bir şekil görüş açımın kararmış kıyısından geçerken, “Ah! Porsuk var!” dedim. “Cedric mi acaba?”

“Cedric?”

“Evet. Gerçi herhalde o değildir. Porsuklar kaç sene yaşar?”

“Galiba on sene falan.” Eddie gülümsüyordu: Gülümsediğini duyuyordum.

“Eh, o zaman kesinlikle Cedric değil. Oğlu olabilir ama. Veya belki torunu.” Durakladım. “Cedric’i severdik.”

Vücudundan bir kahkaha titreşimi geçip benimkine aktı. “Biz dediğin kim?”

“Kız kardeşimle ben. Buraya epey yakın bir yerde kamp yapardık.”

Yan tarafına doğru döndü, yüzü benimkine yakınlaştı. Gözlerinde görebiliyordum.

“Porsuk Cedric. Ben... sen,” dedi alçak sesle. Parmağını saç çizgimde gezdirdi. “Senden hoşlanıyorum. Seninle benden hoşlanıyorum. Aslında seninle benden çok hoşlanıyorum.”

Gülümsedim. Doğruca o sevecen, samimi gözlere bakarak. O kahkaha çizgilerine, çenesinin keskin açısına. Elini alıp yirmi yıllık marangozluğun ardından kıymıklarla beneklenmiş ve pürüzlenmiş parmak uçlarını öptüm. Şimdiden onu yıllardır tanıyor muşum gibi geliyordu bana. Ömrüm boyunca. Sanki biri doğduğumuz sırada birbirimize yakıştırmıştı da sürekli dürtmüş, ayarlama ve plan yapmıştı, sonunda da altı gün önce tanışmıştık işte.

Uzun bir duraksamanın ardından, “Fena hâlde duygusal bazı şeyler düşündüm,” dedim.

“Ben de.” İçini çekti. “Geçtiğimiz hafta, coşkuyula çalan kemanlara eşlik etsin diye ayarlanmıştı sanki.”

Güldüm, o da burnumu öptü. İnsanın nasıl haftalar, aylar, hatta yıllar boyunca hiçbir şey gerçekten değişmeksizin debelenip durabileceğine, sonra birkaç saatlik bir süre içinde yaşamınızın senaryosunun nasıl baştan sona yeniden yazılabileceğine hayret ettim. O gün dışarı daha geç çıkmış olsaydım doğruca otobüse binecek ve onunla tanışmayacaktım, bu yeni kesinlik hissi de kaçırılmış fırsatlarla kötü zamanlamanın duyulmayan fısıltısından başka bir şey olmayacaktı.

“Biraz daha anlat kendini,” dedi. “Hâlâ yeterince şey bilmiyorum. Sarah Evelyn Mackey’nin kısaltılmamış, tam metin yaşam öyküsünü istiyorum, kötü kısımlar da dahil olmak üzere.”

Nefesimi tuttum.

Bir aşamada bunun olacağını bilmediğimden değil, daha ziyade olduğunda ne yapacağıma hâlâ karar vermediğimden. *Sarah Evelyn Mackey’nin kısaltılmamış, tam metin yaşam öyküsü, kötü kısımlar dahil.* Kaldırabilirdi muhtemelen. Bu adamın aklıma bir

zırhı, eski bir dalgakıranı veya belki bir meşe ağacını getiren sessiz bir gücü vardı.

Kalçamla göğüs kafesimin arasındaki kıvrımda elini gezdirdiyordu. “Bu kıvrıma bayılıyorum,” dedi.

Kendisiyle öyle barışık bir adamdı ki ona muhtemelen herhangi bir sırrı, herhangi bir gerçeği anlatabilirdiniz, yapısal bir hasar görmeden sindirmeyi başarırdı.

Elbette anlatabilirdim ona.

“Bir fikrim var,” dedim. “Bu gece burada kamp kuralım. Hâlâ gençmişiz gibi yapalım. Ateş yakar, sosis kızartır, hikâyeler anlatırız. Tabii bunu söylerken sende çadır olduğunu varsayıyorum. Çadırı olan bir adama benziyorsun.”

“Çadırı olan bir adamım,” diye doğruladı.

“Güzel! O zaman dediğim gibi yapalım, sana her şeyi anlatacağım. Ben...” Yan döndüm ve geceye baktım. Bahar çiçeklerinin son tombul mumları, ormanın kıyısındaki atkestanesinin üstünde donuk donuk ışıldıyordu. Bir düğünçiçeği karanlıkta yüzlerimizin yakınında süzülüyordu. Hannah, açıklamaya hiçbir zaman tenezzül etmediği sebeplerden ötürü düğünçiçeklerinden nefret ederdi.

Göğsümde bir şeyin yükseldiğini hissettim. “Burada, açık havada olmak o kadar güzel ki. O kadar çok anıyı aklıma getiriyor ki.”

“Tamam.” Eddie gülümsedi. “Kamp kuracağız. Ama önce buraya gel lütfen.”

Beni ağzımdan öptü, dünyanın geri kalanı bir süre için biri bir düğmeye basmış ya da bir kadranı çevirmiş gibi sessizliğe büründü.

Öpüşme sona erdiğinde Eddie, “Yarının son günümüz olmasını istemiyorum,” dedi. Kollarını bana daha sıkı doladı, göğsünün ve karnının neşeli sıcaklığını, kısacık kesilmiş saçlarının ellerimi hafifçe gıdıklayışını hissettim.

Cildinin temiz, kumlu kokusunu içime çekerek böyle bir yakınlığın uzak bir anı olduğunu düşündüm. Reuben’le ben bu işe bir son verelim artık dediğimizde, dokunulmamış çarşaflar başa-

rısırlılığımıza selam akarak aramızda uzanırken kitap destekleri gibi yatağın iki ayrı tarafında uyuyorduk.

“Şilte bizi ayırana dek,” demiştim bir gece ama Reuben gülmemişti.

Eddie geri çekildi, yüzünü görebiliyordum artık. “Diyordum ki... Bak, belki ikimiz de planlarımızı iptal etmeliyiz diyordum, ha? Benim tatilim, senin Londra seyahatin. Böylece bir hafta daha ayırılarda yuvarlanabiliriz.”

Bir dirseğıme dayanarak doğrudum. *Bunu tahmin edemeyeceğın kadar ok isterim,* diye düşündüm. *On yedi yıl evli kaldım ve bütün o süre boyunca seninle hissettiklerimin hiçbirini hissetmedim.*

“Bir haftayı daha böyle geçirmek mükemmel olurdu,” dedim. “Ama tatilini iptal etmemelisin. Döndüğünde ben hâlâ burada olacağım.”

“Olmayacaksın işte. Londra’da olacaksın.”

“Surat mı asıyorsun?”

“Evet.” Köprücük kemiğimi öptü.

“İyi, asma o zaman. Sen döndükten hemen sonra ben de Gloucestershire’da olacağım.”

Tatmin olmuşa benzemiyordu.

“Surat asmayı kesersen, seni havaalanında karşılamaya bile gelebilirim,” diye ekledim. “Bir kartona isim yazmış, arabasını kısa süreli park alanına bırakmış o insanlardan biri olabilirim.”

Bunu bir an düşündü. “Ne güzel olur,” dedi. “Gerçekten ok güzel olur.”

“Yapıldı bil.”

“Bir de...” Duraksadı, aniden kendinden emin değilmiş gibi göründü. “Biliyorum, belki biraz erken ama bana hayat hikâyesini anlatmanın ve belki yenebilir, belki de yenemez sosisler kızzartmamın ardından, senin Kaliforniya’da, benimse İngiltere’de yaşadığımız gerçeğı konusunda ciddi bir konuşma yapmamızı istiyorum. Bu ziyaretin ok kısa süreli.”

“Biliyorum.”

Koyu renkli otları ekiştirdi. “Tatilden döndüğümde birlikte

ne kadar zamanımız var, bir haftamız mı? Amerika'ya dönme mecburiyetinden önce?"

Başım la onayladım. Birlikte geçirdiğimiz haftanın üstündeki tek kara bulut buydu, ayrılığın kaçınılmazlığı.

"Eh, o zaman sanırım biz... Bilmiyorum. Bir şey yapmak zorundayız. Bir karar vermek zorundayız. Bunu öylece elimden kaçıraram. Dünyanın bir yerlerinde olduğunu bilirken seninle olmamaya katlanamam. Bunu bir şekilde yürütmeye çalışmamız gerektiğini düşünüyorum."

"Evet," dedim yavaşça. "Evet, ben de." Elimi gömleğinin kolumdan içeri kaydurdım. "Ben de aynı şeyi düşünüyordum ama konuyu ne zaman açmaya çalışsam cesaretimi yitirdim."

"Gerçekten mi?" Sesine kahrkaha ve rahatlama yayıldı, bu konuşmayı başlatmış olmanın onun için de epeyce cesaret gerektirmiş olduğunu fark ettim. "Sarah, tanıdığım en özgüvenli kadınlardan birisin sen."

"Hımm."

"Öylesin. En önemli özelliklerinden biri bu. Sana dair bayıldığım bir sürü şeyden biri."

Bir dükkândaki tabela gibi üstüme özgüven çivilemeye başladığımdan beri uzun seneler geçti. Artık doğal olarak özgüvenli davransam, dünyanın dört bir yanında tıp konferanslarında konuşsam, muhabir gruplarıyla röportajlar yapsam, bir ekibin başında olsam bile, insanlar bunu vurgulayınca huzursuz oluyordum. Huzursuzlanıyordum ve belki kendimi biraz açıkta kalmış hissediyordum. Fırtınada bir tepenin zirvesinde kalakalmış biri gibi.

Sonra Eddie beni yine öptü ve her şeyin dağılıp gittiğini hissettim. Geçmişin hüznü, geleceğin belirsizliği. Bundan sonra olması gereken buydu. *Bu.*

Bölüm Üç

On Beş Gün Sonra

// B aşına korkunç bir şey geldi.”

“Ne gibi?”

“Öldü mesela. Tamam, ölmemiştir belki. Gerçi niye olmasın? Anneannem kırk dört yaşında pat diye ölmüştü.”

Jo yolcu koltuğundan arkaya döndü. “Sarah.”

Gözlerimi kaçırdım.

Jo da onun yerine bizi M4 otoyolundan batıya doğru götüren Tommy’ye baktı. “Ne dediğini duydun mu?” diye sordu.

Tommy cevap vermedi. Çenesi sımsıkı kilitlenmişti, şakağın-daki solgun cilt içeride biri varmış da dışarıya çıkmaya çalışıyor-muş gibi zonk zonk atıyordu.

Jo’yla benim gelmememiz gerekirdi, diye düşündüm yine. Tommy’nin en eski iki arkadaşının desteğini isteyeceğine emindik, ne de olsa okul hayatınız boyunca size zorbalık etmiş olan kişiyle omuz omuza basına poz vermek sık sık yaptığınız bir şey değildi. Ne var ki sıkıntılı, yağmur damlalı her kilometre geçerken, Tommy’nin gerginliğini artırmaktan başka pek bir işe yaramadığımız ortaya çıkmıştı.

Bugün ihtiyacı olan şey, onu en iyi tanıyan kişilerin gözü üstünde olmaksızın etrafa sentetik bir özgüven saçma özgürlüğüydü. Köprünün altından çok sular akmış gibi yapmak. *Bakın nasıl da başarılı bir spor danışmanı oldum, eski okuluma bir program hazırladım! Bakın beden eğitimi zümre başkanıyla birlikte çalışmaktan*

ötürü nasıl da mutluyum, yüzümü otlara gömüp ağladığımda mideme yumruk atıp gülmüş olan adamın ta kendisiyle!

Yetmezmiş gibi, Jo'nun yedi yaşındaki oğlu Rudi de arka koltukta yanımda oturuyordu. Babasının iş görüşmesi vardı ve Jo'nun çocuk bakıcısı bulmaya zamanı olmamıştı. Çocuk, Eddie'nin ortadan kayboluşuyla ilgili konuşmamızı büyük bir ilgiyle dinlemişti.

"Ee, Sarah erkek arkadaşının öldüğünü düşünüyor, annem de sinirleniyor," diye fikir yürüttü Rudi. Tuhaf yetişkin konuşmalarını düzgün tek satırlar hâlinde damıttığı bir süreçten geçiyordu ve bu işte çok iyiydi.

"Erkek arkadaşı değil," dedi Jo. "Birlikte yedi gün geçirdiler."

Arabaya yeniden sessizlik çöktü. "Sarah. Yedi günlük erkek arkadaşının öldüğünü düşünüyor," dedi Rudi, Rus aksanlı sesiyle. Kısa bir süre önce Ukrayna sınırında bir yerden Londra'ya gelmiş olan Aleksandr adlı yeni bir arkadaşı var okulda. "Gizli servis öldürmüş. Annem aynı fikirde değil. Annem Sarah'ya kızgın."

"Kızgın değilim," dedi Jo kızgın kızgın. "Sadece endişeleniyorum."

Rudi bunu bir an düşündükten sonra sonra, "Bence sen yalan söyler," dedi.

Jo bunu inkâr edemediği için sessiz kaldı. Tepesini attırmak istemiyordum, o yüzden ben de sessiz kaldım. Tommy iki saattir hiçbir şey söylememişti, o da sessiz kaldı. Rudi ilgisini yitirip iPad oyununa döndü. Yetişkinler şaşırtıcı ve anlamsız çeşit çeşit sorunla doluydu.

Rudi'nin lahanaya benzeyen bir şeyi imha edişini seyrettim ve içimde aniden büyük bir özlem patladı: Çocuğun masumluluğuna, yedi yaşının dünya görüşüne karşı bir özlem. Cep telefonlarını psikolojik işkence araçlarından ziyade oyun oynama aracı olarak gören ve annesinin sevgisinin kesinliği kalp atışları kadar somut olan Rudi Diyarı'nı düşündüm.

Yetişkin olmanın herhangi bir amacı varsa, o gün bu amacı bulamıyordum. Lahana öldürüp Rus aksanıyla konuşmayı kim

yeğlemezdi ki? Kahvaltısının hazırlanmasını ve giyeceği kıyafetlerin seçilmesini kim yeğlemezdi, hele de bunun alternatifi her şeymiş gibi gelen ama her nasılsa hiçbir şeye dönüşen bir adam hakkında uğursuz bir umutsuzluk çekmekse. Üstelik on yedi yıl evli kaldığım adam değil, tam olarak yedi gündür tanıdığım bir adamdı söz konusu olan. Arabadaki herkesin deli olduğumu düşünmesine şaşmamalıydı.

“Bakın, bunun tam bir ergen destanı gibi görüldüğünü biliyorum,” dedim sonunda. “Bana sinir olduğunuzdan da şüphem yok ama başına bir şey geldi. Bundan eminim.”

Jo, torpido gözünü açıp büyük bir çikolata çıkardı, biraz zorlanarak koca bir parça kopardı.

“Anne?” dedi Rudi. “O ne?”

Ne olduğunu gayet iyi biliyordu. Jo bir şey söylemeden oğluna bir parça verdi. Rudi ona en kocaman, en dış gösteren gülümsemesiyle gülümsedi, Jo da gitgide artan sabırsızlığına rağmen gülümseyerek karşılık verdi. “Başka istemek yok,” diye uyardı. “Hasta olursun sonra.”

Rudi bir şey söylemedi, annesinin teslim olacağına emindi.

Jo yine bana döndü. “Bak Sarah. Acımasızlık etmek istemiyorum ama bence Eddie’nin ölmediğini kabul etmen gerekiyor. Yaralanmadı, telefonu bozulmadı, hayatını tehdit eden bir hastalıkla da boğuşmuyor.”

“Gerçekten mi? Kontrol etmek için hastaneleri mi aradın? Adli tabiple mi konuştun?”

Jo gözlerini bana dikerek, “Aman Tanrım,” dedi. “Bunların hiçbirini yapmadığını söyle, Sarah! Yüce Tanrım!”

“Yüce Tanrım,” diye fısıldadı Rudi.

“Kes şunu,” dedi Jo ona.

“Sen başlattın.”

Jo, Rudi’ye biraz daha çikolata verdi, çocuk da iPad’ine döndü. iPad’i Amerika’dan hediye getirmiştim, Rudi daha önce bana onu dünyadaki her şeyden çok sevdiğini söylemişti. Bu da beni güldürmüştü, sonra da Rudi’yi afallatacak bir şekilde biraz ağlatmıştı

çünkü bu tabiri Jo'dan öğrendiğini biliyordum. Kendi yetiştirilme tarzına karşın, Joanna Monk kayda değer bir anne olmuştu.

"Ee?"

"Tabii ki hastaneleri falan aramadım," diye içimi çektim. "Yapma ama Jo." Bir telefon telinden kaçışan kargaları seyrettim.

"Aramadın mı?"

"Elbette aramadım. Eddie'ye ne olduğu konusunda senin de benden fazla bilgin yok, onu demek istemiştim."

"İyi de erkekler bunu hep yapar!" diye patladı. "Yaptıklarını biliyorsun!"

"Flört konusunda hiçbir şey bilmiyorum. Son on yedi yılı evli olarak geçirdim."

"Eh, bana inanabilirsin. Hiçbir şey değişmedi," dedi Jo acı acı. "Hâlâ aramıyorlar."

Tommy'ye döndü ama ondan bir tepki alamadı. Bugünkü büyük tanıtım konusunda numaradan gösterdiği özgüvenin bütün kalıntıları sabah sisi gibi buharlaşmış olan Tommy, yola çıktığımızdan beri tek kelime etmemişti. Chieveley'deki mola yerinde, üç yerel gazetenin tanıtıma katılacağını belirttiğini bildiren bir mesaj aldığı anda kısa bir cesaret gösterisi sergilemişti ama birkaç dakika sonra WHSmith'teki kuyrukta bana, "Sarah," demişti ki Tommy yalnızca aşırı derecede endişeli olduğunda Sarah derdi bana. (On üç yaşını doldurduğum, Tommy'nin de sınav çekip tıraş losyonu sürmeye başladığı günden beri "Harrington" dum ben.)

Sessizlik yoğunlaştı ve Londra'dan ayrıldığımızdan beri verdiğim mücadeleyi kaybettim.

Gloucestershire'a dönüş yolundayım, diye mesaj gönderdim Eddie'ye. El çabukluğuyla. Arkadaşım Tommy'ye destek olmak için gidiyorum, eski okulumuzda büyük bir spor projesi başlatıyor. Buluşmak istersen, annemlerde kalabilirim. Konuşmak güzel olurdu. Sarah x

Ne gurur, ne utanma. Her nasılsa bunların ötesine geçmiştim. Birkaç saniyede bir telefonumun ekranına dokunuyor, "mesaj iletildi" bilgisini bekliyordum.

Mesaj iletildi, diye ilan etti telefon canlı bir sesle.

Bir mesaj baloncuğunun belirmesini bekleyerek ekranı seyrettim. Bir mesaj baloncuğu, Eddie'nin cevap yazdığı anlamına gelirdi.

Mesaj baloncuğu yoktu.

Bir daha baktım. Mesaj baloncuğu yoktu.

Bir daha baktım. Hâlâ mesaj baloncuğu yoktu. Telefonumu çantama kaydırıp göz önünden uzaklaştırdım. *Kızlar hâlâ ergenliğin hassas ıstıraplarını çekiyorken yapar bunu*, diye düşündüm. Hâlâ kendilerini sevmeyi öğrenmekte olan, bir önceki cuma günü terli bir köşede öptükleri oğlandan haber almayı hafif bir isteri içinde bekleyen kızlar. Otuz yedi yaşındaki bir kadının yapacağı iş değildi bu. Dünyayı dolaşmış, trajediyi atlatıp ayakta kalmış, bir hayır kurumunun başındaki bir kadının işi değildi.

Yağmur dinliyordu. Hafifçe açık duran pencerenin aralığından ıslak asfaltla rutubetin, tütsülenmiş toprağın kokusunu alabiliyordum. *Acı çekiyorum*. Tayta sıkıştırılmış tombul bacaklar gibi parlak siyah plastiklere sıkış tıksı doldurulmuş yuvarlak saman balyalarıyla dolu bir tarlaya boş gözlerle baktım. Çok geçmeden yıkılacaktım. Ne olduğunu öğrenmediğim takdirde çok geçmeden yıkılacak ve serbest düşüşe geçecektim.

Telefonumu kontrol ettim. SIM kartımı çıkartıp telefonumu baştan kuralı yirmi dört saat geçmişti. Yeniden denemenin vakti gelmişti.